

Op de geboorteakte van Baudine (52) stond 'man'

'Elke dag geniet ik van MIJN VROUW-ZIJN'

Baudine werd geboren als jongetje, maar voelt zich al van kind af aan een meisje. Jarenlang probeerde ze deze gevoelens te onderdrukken, tot haar dominante vader overleed. Op haar 41ste jaar kwam ze eindelijk 'uit de kast' en besloot zelfs een geslachtsverandering te ondergaan.

Tekst: **Miranda Birney** - Fotografie: **Wim van de Hulst - Marion Rosendahl**

Het is een zonnige dag als ik aanbel. Een slanke verschijning met lang, blond haar opent de voordeur. Baudine loopt voor me uit naar de woonkamer, smaakvol gekleed in rok, jasje, geruite kousen en knalrode laarzen. Niets doet vermoeden dat deze tot in de puntjes verzorgde vrouw ooit een man is geweest. Alleen haar lage stem verradt een ander verleden en dat vindt ze jammer: "Ik heb een poosje logopedie gehad, maar dat heeft niet veel geholpen en een operatie aan mijn stembanden durf ik niet aan. Die zijn zo teer."

Baudine is transseksueel en voor zover ze weet de enige gehandicapte persoon - ze heeft als baby polio gekregen - in Nederland die voor een geslachtsverandering heeft gekozen. Ze is dolgelukkig dat ze eindelijk als vrouw door het leven kan gaan en wil daar graag over vertellen. Omdat ze dat tegelijkertijd ook spannend vindt, heeft ze een vriendin gevraagd om bij het interview aanwezig te zijn. Marja is rolstoelgebonden en heeft Baudine anderhalf jaar geleden leren kennen in het revalidatiecentrum waar ze allebei aangepast sporten. Ze klopt de melk op voor de koffie, terwijl Baudine een beeld schetst van haar jeugd. "Ik ben de op een na jongste zoon in een gezin met zes jongens. Een echt nakomertje, want met mijn oudere broers scheel ik maar liefst tien tot zeventien jaar. Omdat ik als baby polio kreeg, is mijn linkerkant verlamd geraakt. Als gevolg daarvan had ik een kromme pols die weliswaar werd rechtgezet, maar verder in het gebruik niet echt beter werd. En mijn ene been was korter dan het andere. Daarom moest ik op zware, orthopedische schoenen met beugels lopen. Later werd ik daaraan geopereerd en ging het lopen gelukkig beter. Ook kreeg ik epilepsieaanvallen en bleek ik een oogafwijking te hebben. Dat zorgde ervoor dat ik moeite had met lezen en dus ook met leren. Vanwege mijn beperkingen had ik extra zorg nodig en kreeg ik thuis veel aandacht van mijn moeder. Dat zette kwaad bloed bij mijn broers, die last kregen van misplaatste jaloezie. Maar dat ontdekte ik pas later. Over zulke dingen werd niet gepraat. Er werd sowieso nergens over gepraat in ons gezin. Mijn vader had op de binnenvaart gezeten en in een fabriek gewerkt, maar zat vanwege zijn reuma inmiddels afgekeurd thuis. Zijn dominante karakter en losse handjes drukten een flinke stempel op het gezin. Ook op school had ik het vaak moeilijk. Ik zat op het speciaal onderwijs en werd erg gepest. Kinderen scholden me uit voor mankepoot en mijn bijnaam was 'hakie' vanwege mijn kromme pols. Nee, ik kijk niet terug op een fijne, zorgeloze jeugd. Daar kwam ook nog bij dat ik me niet thuis voelde in mijn jongenslichaam..."

'Ik dook de kledingkast van mijn moeder in en droeg stiekem haar kleren en beha's'

OMKLEDEN

Baudine staart even voor zich uit, terwijl ze in haar koffie roert. Zorgvuldig weegt ze haar woorden af. "Vanaf mijn zesde werd ik me er langzaam van bewust dat ik me eigenlijk veel meer een meisje voelde. Ik trok ook liever met meisjes op. Bij hen voelde ik me rustiger, jongens vond ik altijd zo wild. Het gevoel dat ik in een verkeerd lichaam zat, werd sterker naarmate ik ouder werd. Vanbuiten was ik een volwassen man, maar vanbinnen voelde ik me een echte vrouw. Het lukte me niet om het anders te voelen. Als ik een erectie kreeg, ging ik door de grond van schaamte. Ik vond het verschrikkelijk, maar kon het ook niet onderdrukken. Ik maakte dan lange tochten op mijn ligfiets om die woede en frustratie een beetje kwijt te raken. Vrienden had ik nauwelijks. Relaties met vrouwen waren te ingewikkeld voor mij en hield ik af. Ik was een einzegänger en had niemand met wie ik goed kon praten, laat staan die ik in vertrouwen durfde te nemen."

Voor de buitenwereld weet Baudine haar gevoelens ja- ▶

Baudine wilde graag gefotografeerd worden temidden van kunst. Dit bronzen beeld laat een vrouw zien die zich van haar 'bedekking' ontdoet en uitkomt voor haar vrouwelijkheid.

renlang te onderdrukken en te verbloemen. “In een gezin als het onze kon je maar beter zo min mogelijk opvallen. Mijn vader was ontzettend discriminerend naar alles wat niet in zijn straatje paste. Ik herinner me nog goed hoe grof hij zich uitliet over een Surinaamse vriendin van een van mijn broers en hoe erg ik daarvan schrok. Met mijn moeder had ik een goede band, maar over dingen zoals seksuele geaardheid spraken we niet. Ik besepte dat de tijd daar nog niet rijp voor was en besloot te wachten. Maar zodra ik mijn kans schoon zag, kleepte ik me om als vrouw. Zoals die keer dat mijn ouders een maand op vakantie waren en ik op het huis paste. Toen ben ik mijn moeders kledingkast ingedoken en stiekem haar kleding en beha's gaan dragen.” Baudine werd arbeidsongeschikt verklaard vanwege haar handicaps en kreeg een Wajong-uitkering. Daarnaast werd ze verplicht om vrijwilligerswerk te doen als dagbesteding. Ze wilde graag op zichzelf wonen, maar haar vader had daar geen enkel vertrouwen in. Pas op haar tweeëndertigste mocht ze naar een begeleid wonen project en drie jaar later kreeg ze een zelfstandige woning toegewezen. “Eindelijk had ik privacy”, zucht Baudine. “Zodra ik van mijn werk thuiskwam, kleepte ik me om. Ik herinner me nog goed die allereerste keer dat ik als vrouw over straat ging. Het was al donker buiten en ik droeg een rok die ik op de markt had weten te bemachtigen. Ook had ik een beha gekocht in een lingeriezaak met de smoes dat die bestemd was voor mijn moeder.”

Ondanks dat ze de meeste verhalen goed kent, luistert Marja aandachtig mee. “Zeker zo'n heel mooie, versierd met kant?” vraagt ze nieuwsgierig tussendoor. “Nee hoor, gewoon een eenvoudige, zwarte cup-B met beugels en vulling”, grinnikt Baudine. “Ik wist precies wat ik wilde, hoor!”

UIT DE KAST

Jarenlang leidde Baudine een dubbelleven. Buiten als man en thuis als vrouw. Alles veranderde pas in 2003, het jaar dat haar vader overleed. “Ik heb verschrikkelijk gehuild. Niet van verdriet maar van blijdschap. Eindelijk was ik verlost van zijn tirannie. Transseksuelen werden inmiddels steeds meer geaccepteerd in de samenleving, maar mijn vader zou het nooit hebben geduld als hij erachter was gekomen dat een van zijn zoons zo was. Nooit! Dat wist ik gewoon. Maar nu was de tijd eindelijk rijp om uit te komen voor wie ik werkelijk was.” Baudine was 41, toen ze besloot uit de kast te komen. “Als ik ergens op bezoek ging, droeg ik vrouwenkleding, een pruik en make-up. Mijn broers deden er wat lacherig over en als ik er met mijn moeder over probeerde te praten, wilde ze niet echt luisteren. Toch besloot ik om mijn hart te blijven volgen. Ik had mijn gevoelens zo verschrikkelijk lang moeten onderdrukken. Ik kon niet anders meer dan eraan toegeven. Daarna deed ik er toch nog drie jaar over voordat ik besloot om volledig vrouw te worden.” Baudine koos ervoor om een transitie te ondergaan,

‘Toen ik in de spiegel de verandering zag, voelde ik me zo gelukkig!’

een lang en zwaar traject waarin je van geslacht verandert. “Ik ben enorm gesteund door mijn toenmalige huisarts, Rob Oudkerk die men wel kent van de politiek. Ik heb zo ontzettend veel aan deze man te danken!” zegt Baudine ontroerd. Hij gaf haar een verwijsbrief voor de afdeling genderdysforie in het VUmc, waar ze een intakegesprek kreeg en allerlei onderzoeken onderging. Het eerste jaar had ze ook maandelijks een gesprek met een psycholoog. “Ik werd helemaal uitgepluisd en doorgelicht. Ze probeerden het idee van geslachtsverandering eerst uit mijn hoofd te praten om uit te sluiten dat het een bevestiging was, maar ik bleef heel zeker van mijn zaak.”

OPERATIE

Eindelijk kreeg Baudine groen licht. Dat betekende dat de werkelijke transitie mocht beginnen. Er werd gestart met hormonen waardoor de productie van testosteron werd afgebroken en ze kreeg laserbehandelingen in het gezicht om ongewenste haargroei te stoppen. Daarna moest Baudine zich zoveel mogelijk gaan profileren als vrouw. “Daar had ik geen enkele moeite mee, maar het management van het grote winkelbedrijf waar ik toen als vrijwilligster werkte, wilde er niets van weten. Ze zeiden: ‘Hier komen mensen met allerlei verschillende nationaliteiten en geloofsovertuigingen en we willen daar geen last mee krijgen.’ Op de dagen dat ik werkte, moest ik dus nog steeds als man door het leven gaan. Dat was voor mij een enorme teleurstelling en het voelde ook als discriminatie. Ik durfde er niets tegenin te brengen, maar besloot wel om daar weg te gaan.” Eenmaal op de operatietafel werd Baudine nogmaals gevraagd of ze het echt wel zeker wist. Ja hoor, hak hem er maar af, had ze geantwoord met haar typische Amsterdamse humor, waarna ze in slaap werd gebracht. Tijdens de operatie werd de penis ingekort en naar binnen geplaatst, zodat die als plasbuis bleef fungeren. Van de balzak werden de vagina, schaamlippen en de clitoris gemaakt. De hele operatie duurde maar viereneenhalf uur. “Toen ik uit de narcose ontwaakte, lag ik aan een paar slangen en had ik een paar hechtingen. Dat was alles. Tijdens het douchen vroeg ik iemand van de verpleging om een spiegeltje, zodat ik het allemaal eens goed kon bekijken... Toen ik de verandering zag, voelde ik

zoveel blijdschap! De dagen na de operatie waren de mooiste dagen van mijn leven. Ik moest met behulp van een vibrator de vagina-opening oprekken. Dat was hét moment voor mezelf waarbij ik me voor het eerst in mijn leven als vrouw zijnde kon ontspannen. Al kan ik niet meer tot een echt orgasme komen, mijn clitoris is heel gevoelig en ook vanbinnen voelt het heerlijk.”

VREUGDE EN VERDRIET

Via advocaat en rechter werd de geslachtsverandering ook op papier een feit. Op het gemeentehuis kreeg ze een geboortakte met daarop haar zelfgekozen nieuwe naam Baudine, die *mooi, sterk en liefdevol* betekent. Jarenlang had ze naar dit moment toegeleefd. In het begin verkeerde ze dan ook in een gelukzalige roes, maar daarna viel ze toch in een gat en brak er een zware periode aan. “Ik vond het bijvoorbeeld heel jammer dat mijn moeder mij niet als echte vrouw heeft meegemaakt. Ze is vier jaar na mijn vader overleden. Die laatste jaren van haar leven woonde ze in een verzorgingshuis waar ik haar ook opzocht in vrouwenkleding. Ze was meer *open minded* dan mijn vader en ik kon er iets beter met haar over praten. Uiteindelijk zag ze ook wel dat ik heel veel vrouwelijke trekjes had. Drie maanden voor ze stierf zei ze tegen me: ‘Ik accepteer jou als mijn dochter.’ Ik vond het moeilijk om mijn vreugde en ontroering te laten zien, maar eenmaal buiten heb ik gehuild van blijdschap. Mijn broers hebben het daarentegen nooit geaccepteerd en inmiddels heb ik nog nauwelijks contact met ze. Ik ben nu eenmaal het zwarte schaap van de familie en daar heb ik vrede mee. Al durfde ik, toen een van mijn broers afgelopen jaar overleed, in eerste instantie niet naar zijn crematie. Ik heb een buddy van Stichting De Regenboog en die heeft toen aangeboden om met me mee te gaan om me te steunen. Mijn schoonzussen kwamen allemaal enthousiast naar me toe en gaven me complimenten over mijn uiterlijk. Ik was heel blij met dat stukje erkenning, maar mijn koppige broers hielden afstand. Dat deed pijn. In de flat waar ik woon, zien mensen wel aan me dat ik transseksueel ben, maar ze hebben er totaal geen probleem mee. In het begin werd ik wel eens lastiggevallen door hangjongeren op straat, maar door mijn handicap heb ik zo'n dikke huid gekregen. Ik laat het niet meer binnenkomen. Ik ga wel eens naar een praatgroep voor transseksuelen waar zulke onderwerpen worden besproken en dan zeggen sommigen: ‘Als ze mij lastigvallen, laat ik een beetje mannelijkheid zien en sla ze in elkaar!’ Zelf zit ik nu op een ►

Baudine verwondert zich over een blauw kustlandschap. Zelf is ze ook een heel nieuw 'landschap' binnengetrepen na haar transitie

‘Drie maanden voor ze stierf zei mijn moeder: ‘Ik accepteer jou als mijn dochter’

cursus zelfverdediging. Toen ik daar voor het eerst op een kussen moest slaan, kwam even dat mannelijke in me weer naar boven. Ik stond er zelf van te kijken, ik had geen idee dat ik die kracht en agressie nog in me had. Toch zal ik daar nooit gebruik van maken. Dat is totaal niet mijn stijl. Ik reageer gewoon niet op pesterijen en geef de pestkoppen zodoende geen aanleiding om daarmee verder te gaan. Maar natuurlijk is het heel kwetsend als een marktkoopman met een bepaalde religieuze achtergrond mij niet wil helpen als ik voor zijn groentestalletje sta om iets te kopen. Dan loop ik maar door. Door mijn handicap heb ik al vroeg geleerd om die pijn weer los te laten. Dat maakt me nu juist zo sterk.”

Baudine put ook veel kracht uit haar geloof. “Ik heb een heel fijne plek gevonden waar ik mijn overtuiging kan uitdragen. Een internationale kerk, *Crossroads*, waar ik volledig mag zijn wie ik ben. ‘*I accept you the way you are*’, drukte de dominee me op het hart.”

VOOR ALTIJD VROUW

Baudine is heel blij nu ze echt als vrouw door het leven kan gaan en ze is nog steeds bezig haar uiterlijk te verfijnen. Ze gaat soms naar de schoonheidsspecialist en de pedicure en heeft thuis een kaptafel gemaakt van een barretje. Deze staat vol met make-up. En Marja vindt het leuk om haar vriendin hierin te adviseren. Marja: “Het is voor Baudine moeilijk om zichzelf nauwkeurig op te maken, omdat ze alles met één hand moet doen en daarbij ook nog slechte ogen heeft. Ze moet het niet te dik aanzetten, vind ik. Iets subtieler mag wel.”

Borsten heeft Baudine nog niet en daar is ze verdrietig om. Vanwege haar leeftijd werken de hormonen slechter en komen haar borsten onvoldoende op. Ze draagt nu losse protheses in haar beha en probeert van haar Wajong-uitkering te sparen voor implantaten. Die worden helaas niet meer door de verzekering vergoed. Vroeger had ze ook een flinke bos haar, maar door alle medicatie in haar jeugd is ze vroeg kaal gewor-

den. Daarom draagt ze nu een pruik. Voorheen een donkere, nu een mooie, lange blonde. Ze lacht ondeugend en zegt: “Het enige dat nog ontbreekt is een leuke Afrikaanse vriend die niet rookt en drinkt, en zich smaakvol kleedt. Ik verlang naar iemand die me geborgenheid geeft en met wie ik kan wandelen en vrijen. Best gek, want vroeger had ik een beetje een hekel aan mannen. Misschien omdat ik zoveel geslagen ben door mijn vader. Nu ik een vrouw ben, voel ik me juist sterk tot ze aangetrokken. Mannen draaien hun autoraampje wel eens voor me naar beneden of fluiten me na. Toen ik dat voor het eerst meemaakte, lag ik helemaal dubbel!” Baudine’s bulderende lach vult de kamer en ze voegt eraan toe: “In de zomer draag ik gerust een minirok, want ik heb overal maling aan. En met mijn blonde haar krijg ik nu nog meer aandacht en dat vind ik hartstikke leuk!”

Na haar operatie heeft ze alles uit huis verwijderd wat haar deed herinneren aan haar leven als man. Zelfs alle jeugdfoto’s heeft ze vernietigd. Marja vindt dat jammer, want ze had best willen weten hoe Baudine er vroeger als jongen uitzag. Maar ze begrijpt de achterliggende gedachte: “Eigenlijk heeft ze dat deel van haar eigen levensgeschiedenis op die manier gewoon gewist.”

“Klopt,” zegt Baudine, “en dat geeft mij een goed gevoel. Ik ben zo dankbaar dat zo’n totale verandering van man naar vrouw tegenwoordig mogelijk is.”

“Ik vind het heel dapper van je”, zegt Marja tegen haar vriendin. “Als gehandicapte ben je al kwetsbaar genoeg in deze maatschappij, daar kan ik helaas over meepraten. Laat staan als je dan ook nog eens van geslacht verandert.”

Baudine knikt: “Ik krijg ook veel waardering en respect van bijvoorbeeld het COC, omdat ik ondanks mijn lichamelijke beperkingen toch die stap heb durven nemen. Wat dat betreft ben ik inderdaad een echte doorzetter. Ik geniet nu intens van elke dag als vrouw en als ze proberen mij weer in die kast te duwen, komen ze van een koude kermis thuis. Mij krijgen ze die kast echt niet meer in!” ■